

Sygn. akt II Ka 823/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 grudnia 2021r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agnieszka Walerczak

przy udziale Prokuratora Mariusza Semeniuka

po rozpoznaniu w dniu 28 grudnia 2021 r.

sprawy **P. G.**

oskarżonego z art. 226 §1 kk, art. 222 §1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Łukowie

z dnia 7 września 2021 r. sygn. akt II K 61/20

I. w zaskarżonej części wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 180 złotych opłaty za II instancję oraz obciąża go wydatkami postępowania odwoławczego w kwocie 20 złotych.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 823/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 7 września 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 61/20;

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	<i>zmiana</i>
---	-----------	---	---------------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
----		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>		
Lp.	Zarzut	
	<p>1) W zakresie rozstrzygnięcia z punktu I wyroku – rażąca niewspółmierność kary ograniczenia wolności w postaci 4 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, przy wymiarze której Sąd Rejonowy dostrzegł wprawdzie występujące w sprawie okoliczności łagodzące, tj. wyrażenie skruchy przez oskarżonego i przeproszenie pokrzywdzonego, a których uwzględnienie przez Sąd powinno skutkować wymierzeniem znacznie łagodniejszej kary ograniczenia wolności;</p> <p>2) W zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego czynu z pkt II wyroku - rażąca niewspółmierność kary ograniczenia wolności w postaci 10 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, przy wymiarze której Sąd Rejonowy dostrzegł wprawdzie występujące w sprawie okoliczności łagodzące, tj. wyrażenie skruchy przez oskarżonego i przeproszenie pokrzywdzonego, a których uwzględnienie przez Sąd powinno skutkować wymierzeniem znacznie łagodniejszej kary ograniczenia wolności;</p> <p>3) Niesłusznie orzeczenie wobec oskarżonego na podstawie art. 46 § 2 kk nawiązki na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 1000 złotych, w sytuacji gdy oskarżony przeprosił pokrzywdzonego;</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Żaden z wywiedzionych przez obrońcę oskarżonego zarzutów nie okazał się zasadny.</p> <p>W pierwszej kolejności wskazać należy, iż wbrew postulatowi apelacji orzeczona względem P. G. kara w żadnym razie nie nosi cech rażącej niewspółmierności, a tylko tego rodzaju niewspółmierność mogłaby powodować, w myśl art. 438 pkt 4 kpk, wydanie orzeczenia reformatoryjnego. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wówczas, jeżeli z punktu widzenia nie tylko oskarżonego, czy jego obrońcy ale i ogółu społeczeństwa, orzeczona kara jawi się jako niesprawiedliwa, zbyt drastyczna, przynosząca nadmierną dolegliwość. Nie chodzi przy tym o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury,</p>		

iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa - rażąco niewspółmierną, czyli niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza zatem znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania dyrektyw sądowego wymiaru kary oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo.

Tymczasem, wymierzając oskarżonemu kwestionowaną na łamach apelacji karę Sąd pierwszej instancji uwzględnił wszystkie ustawowe dyrektywy, płynące z treści art. 53 kk, właściwie zważył stopień winy oskarżonego oraz stopień społecznej szkodliwości przypisanych mu czynów, bacząc jednocześnie na wszelkie okoliczności dotyczące stricte osoby sprawcy, a zatem zarówno te przemawiające na korzyść P. G., jak też te obciążające go - co w sposób bardzo detaliczny, przystępny i przekonujący wyartykułowano w stosownej części pisemnych motywów do zaskarżonego orzeczenia. Co więcej - sam skarżący tak nie wskazał żadnych nowych okoliczności w tym zakresie, jak też nie powołał się na przesłanki, które organ orzekający miałby pominąć. Autor apelacji położył bowiem nacisk na zachowanie się sprawcy po popełnieniu zarzucanych mu czynów, tj. wyrażenie skruchy czy przeproszenie pokrzywdzonego. Rzecz jasna, wskazane fakty okazały się istotne z punktu widzenia ferowanej kary, lecz nie należało im nadawać aż tak kardynalnej rangi i znaczenia

jak uczynił to apelujący. Analiza całości wywodów zaprezentowanych w treści wywiedzonego środka zaskarżenia nakazuje bowiem przyjąć, iż wobec tak niemalże „wzorcowej postawy” podsądnego w toku toczącego się postępowania, wszystkie inne okoliczności sprawy znamienne dla orzeczenia o sankcji karnej winny mieć co najmniej drugorzędne znaczenie. W istocie jednak procedowanie zgodnie ze schematem zaprezentowanym przez obronę, tak wyraźnie forującym swojego klienta, nie miałyby nic wspólnego z pojęciami bezstronności, rzetelności i obiektywizmu organu procesowego. W rzeczywistości organ procesowy zobowiązany był wziąć pod uwagę wszystkie okoliczności, o których stanowi art. 53 kk. I tak, Sąd Rejonowy dostrzegając m. in. postawę P. G. po popełnieniu przezeń czynów stanowiących przedmiot niniejszego postępowania, jak też wiodący wobec sprawcy młodocianego wzgląd na cele wychowawcze jakie winna spełnić wobec niego kara (czego wprawdzie nie ujął wprost, jednak analiza całości rozważań wyraźnie na to wskazuje) uznał za zasadne, ażeby nie wymierzać mu kary tak silnie stygmatyzującej jak kara pozbawienia wolności – choćby z warunkowym zawieszeniem jej wykonania – lecz sięgnął po reakcje karną łagodniejszego rodzaju. Wobec faktu, iż rzeczony uzasadnienie wyroku jest na tyle wymowne i kompleksowo reguluje pobudki jakie kierowały Sądem niższego rzędu przy ferowaniu rozstrzygnięcia w zakresie kary, Instancji Odwoławczej nie pozostało nic innego jak tylko wyraźnie dodać, iż w zupełności podziela ona to stanowisko, tym samym puentując, iż tylko

zasądzone w pierwszoinstancynym postępowaniu wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności są odpowiednie do tego, by podziałać nań powstrzymująco i uświadomić mu nieuchronność poniesienia odpowiedzialności karnej za kolejne naruszenie porządku prawnego. Są to kary sprawiedliwe, które zachowują właściwe proporcje pomiędzy funkcją represyjną i wychowawczą, a w szczególności winny przyczynić się do uświadomienia oskarżonemu naganności prezentowanych przezeń dotychczas zachowań oraz uczynić zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości dowodząc braku bezkarności dla tego typu incydentów. Słusznego poglądu Sądu Rejonowego na tę kwestię nie zdołały skutecznie podważyć lakoniczne wywody apelacji zaprezentowane w jej części motywacyjnej, a w dość dużej mierze oparte na fakcie, iż oskarżony cierpi na chorobę alkoholową, z którą aktualnie rzekomo aktywnie walczy, dostrzegając naganność zachowań, których dopuścił się w stanie nietrzeźwości. Rzecz jasna, wykazywana przez obronę postawa jego klienta, podobnie jak obwieszczana wielokrotnie skrucha, czy wreszcie autorefleksja, o ile są szczerze są też godne pochwały, jednakże wspomniane przesłanki również pozostają bez znaczenia dla wymiaru zasądzonych wobec oskarżonego kar. W tym miejscu wyraźnie dodać należy, iż działania takie jak podjęcie przez P. G. stosownej terapii czy chociażby zobowiązanie się do trzeźwości winny mieć wymiar indywidualny i motywowane być troską o własne zdrowie czy życie oraz chęcią jego zmiany, nie zaś koncentrować

się jedynie na ewentualnych korzyściach procesowych.

A contrario, trudno zaaprobować przekonania apelującego, jakoby słuszną i sprawiedliwą reakcją karną stanowiłoby wymierzenie oskarżonemu jednostkowych kar ograniczenia wolności zbliżonych, bądź równych dolnej granicy ustawowej. W istocie bowiem, wyrażone w treści wniosków rozstrzygnięcie powodowałoby stan rażącej łagodności sankcji karnej i nie podziałałoby na oskarżonego hamująco, zaś mogłyby w nim jedynie zrodzić przekonanie, iż dla rozstrzygnięcia w zakresie kary w zasadzie jedyne i kluczowe znaczenie ma fakt, czy wyraził on skruchę oraz przeprosił pokrzywdzonego, czy też nie. W tym przypadku postulowane przez obronę rozstrzygnięcie niewątpliwie stanowiłoby przejaw bezzasadnego i niesłusznego forowania sprawy i to przestępstw o tak wysokim stopniu społecznej szkodliwości. Sąd Okręgowy nie powziął przy tym wątpliwości, iż zaproponowane przez apelującego rozstrzygnięcie, również w powszechnym, społecznym odbiorze z pewnością budziłoby kontrowersje i nieufność obywateli wobec organów wymiaru sprawiedliwości.

Zamykając tę część rozważań dodać nadto należy, iż Sąd Okręgowy w zupełności podziela zapatrywania Sądu niższego rzędu co do wysokości orzeczonego na rzecz pokrzywdzonego środka kompensacyjnego. Swój pogląd i na tę kwestię organ procesowy dosadnie i kompleksowo przedstawił na łamach pisemnych motywów do zaskarżonego orzeczenia. Orzeczenie środka o jakim stanowi art. 46 § 2 kk jest możliwe w przypadku skazania

za jakiegokolwiek przestępstwo, z którego wynika szkoda lub które spowodowało wyrządzenie pokrzywdzonemu krzywdy. Pojęcia szkody i krzywdy należy tu definiować zgodnie z cywilistycznym ich rozumieniem, tj. szkodę jako uszczerbek majątkowy (materialny), krzywdę zaś – jako uszczerbek niemajątkowy (niematerialny). Innymi słowy, zadośćuczynienie za doznaną krzywdę bądź alternatywnie orzeczonego nawiązka dotyczy sytuacji, gdy doszło do naruszenia dóbr osobistych pokrzywdzonego lub do wyrządzenia mu innej krzywdy moralnej (bez spowodowania szkody majątkowej albo obok spowodowania szkody majątkowej), dlatego też ustalenie jej właściwej wysokości jest zdecydowanie bardziej problematyczne. Przy czynieniu tego typu ustaleń organ procesowy winien uwzględnić winę sprawcę, charakter i rozmiar krzywd, czas trwania cierpień i ich rodzaj (cierpienia fizyczne, cierpienia psychiczne) oraz sytuację pokrzywdzonego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku, wydany w sprawie o sygn. akt I CKN 418/98). Zadośćuczynienie ma także charakter kompensacyjny, a więc musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, która odnosi się bezpośrednio do ocenianego przypadku osoby domagającej się zadośćuczynienia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku, wydany w sprawie o sygn. akt I CKN 418/98).

Powracając na grunt przedmiotowej sprawy wyraźnie zaznaczyć należy, iż mając na uwadze zarówno okoliczności niniejszej sprawy, a także stopień zawinienia sprawy i jego możliwości finansowe

<p>uznać należy, iż wysokość zasądzonego przez Sąd Rejonowy środka kompensacyjnego w postaci nawiązki jest współmierna w stosunku do krzywd jakie pokrzywdzony doznał wskutek działania P. G.. Okoliczności mającej wpływ na wymiar rzeczony szkody nie mógł stanowić fakt, iż oskarżony przeprosił zaatakowanego funkcjonariusza Policji. Rzecz jasna, jest to postawa godna aprobaty, jednakże pozostawała bez znaczenia zarówno dla możliwości orzeczenia wzmiankowanego środka jak i stricte dla miarkowania jego wysokości. Stąd, przekonania obrony w tym zakresie, oparte jedynie na przesłance tego typu, z oczywistych względów nie zdołały znaleźć uznania w oczach Sądu Okręgowego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt I wyroku poprzez wymierzenie oskarżonego mu kary ograniczenia wolności w granicach dolnego ustawowego zagrożenia;</p> <p>2. Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt II wyroku poprzez wymierzenie oskarżonego mu kary ograniczenia wolności w granicach dolnego ustawowego zagrożenia;</p> <p>3. Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt IV poprzez zmianę i orzeczenie na rzecz M. K. kwoty 500 złotych tytułem nawiązki;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów, żaden z</p>		

powyższych wniosków apelacyjnych
nie zasłużył na uwzględnienie.

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 7 września 2021 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 61/20;	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów i przy jednoczesnym braku przesłanek podlegających uwzględnieniu z urzędu Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, by podjąć ingerencję w treść zaskarżonego orzeczenia.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot i zakres zmiany
-----	-----
Zwięźle o powodach zmiany	

-----	-----
-------	-------

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	~~# art. 439 k.p.k.~~ -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	~~# art. 454 § 1 k.p.k.~~ -----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II.	O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk uznając, że w sprawie nie zachodzą podstawy do zwolnienia oskarżonego od ich zapłaty.

7. PODPIS